

Παγκόσμια Ημέρα Μνήμης Διεμφυλικών. Αθήνα 19-20 Νοεμβρίου 2011

Πρώτα θα ήθελα να ευχαριστήσω το "Σωματείο Υποστήριξη Διεμφυλικών" για τη πρόσκληση. Λυπούμαι πολύ διότι, λόγω ανειλημμένων υποχρεώσεων στη Λευκωσία σήμερα, είναι αδύνατο να είμαι μαζί σας στην σημαντική αυτή εκδήλωση. Λυπούμαι επίσης αφάνταστα διότι από την υπογραφή της Παγκόσμιας Διακήρυξης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, τώρα και 65 σχεδόν χρόνια, η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων σ' ολόκληρο τον κόσμο δεν είναι καθόλου ίσοι και υποφέρουν αφάνταστα. Ακόμα και στις πιο πολιτισμένες χώρες της Ευρώπης τα Ανθρώπινα Δικαιώματα ευάλωτων ομάδων καταπατούνται καθημερινά και τα δικά μας, των ατόμων με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό και ταυτότητα κοινωνικού φύλου, καταπατούνται και καθημερινά και παράφορα.

Η Παγκόσμια Ημέρα Μνήμης Διεμφυλικών, δημιουργήθηκε για να τραβήξει την προσοχή των πολιτικών, των διαμορφωτών της κοινής γνώμης, των κοινωνικών κινημάτων, της κοινής γνώμης και των μέσων μαζικής ενημέρωσης, για να αναφέρω μόνο μερικούς από αυτούς, και να προωθήσει ένα κόσμο ανεκτικότητας, σεβασμού, και ελευθερίας, για την ταυτότητα φύλου του ατόμου. Όσο δε η μέρα αυτή είναι μέρα εναντίον της βίας και της καταπίεσης, άλλο τόσο είναι μέρα ελευθερίας, διαφορετικότητας και αποδοχής. Σήμερα, σε περισσότερες από 70 χώρες σ' ολόκληρο τον κόσμο, γιορτάζεται η μέρα αυτή με πολλές και διαφορετικές εκδηλώσεις, με την ελπίδα ότι η πλήρης ισότητα δεν θα αργήσει να έλθει.

Στη Κύπρο, παρόλο που η ομοφυλόφιλη πρακτική είναι πλατειά διαδεδομένη σε όλα τα κοινωνικά στρώματα, η επίσημη κοινωνία θεωρεί το θέμα αυτό "taboo" και αρνείται υποκριτικά και επίμονα να το συζητήσει, με αποτέλεσμα ο κόσμος να μένει λανθασμένα πληροφορημένος. Η Εκκλησία διατυμπανίζει ότι είμαστε διεστραμμένα, ανήθικα άτομα που διαφθείρουμε μικρά παιδιά και αγωνίζεται μετά μανίας κατά του εκσυγχρονισμού της νομοθεσίας. Η κοινωνία μας αποστρέφεται. Εκείνο που κατόρθωσαν να επιτελέσουν ήταν να επιφέρουν στα ΛΟΑΤ άτομα αισθήματα ενοχής και αποξένωσης, να τα κάμουν δυστυχισμένα και να τα στιγματίσουν. Κατόρθωσαν επίσης να εμπνεύσουν στον υπόλοιπο κόσμο, καταδικαστική στάση, ομοφυλοφοβία, τρανσφοβία, μίσος και αποστροφή. Ελάχιστοι Κύπριοι γνωρίζουν ότι υπάρχουν τρανσεξουαλικά άτομα και πιστεύουν ότι αυτά είναι "Θηλυπρεπείς Ομοφυλόφιλοι"!

Στη Κύπρο η απηρχαιωμένη αποικιοκρατική νομοθεσία του 1885 που εξέφραζε τις αντιλήψεις της πουριτανικής Βικτωριανής εποχής, κατάλοιπο της Βρετανικής κατοχής του νησιού, θεωρούσε την ομοφυλόφιλη σεξουαλική πρακτική μεταξύ ανδρών εγκληματική, με ποινές που έφθναν από 5 μέχρι 14 χρόνια φυλάκιση, με καταναγκαστικά έργα και ξυλοδαρμό ή μαστίγωμα. Τα καταναγκαστικά έργα, ο ξυλοδαρμός και το μαστίγωμα διεγράφησαν από τον Ποινικό μας Κώδικα το 1972. Ο Λεσβιασμός ουδέποτε αποτελούσε ποινικό αδίκημα και αγνοείτο πλήρως από το Νόμο σαν να μην υπήρχε καθόλου! Η αποποινικοποίηση της Ομοφυλοφιλίας ήταν αναγκαία. Όταν όλες οι προσπάθειες απέτυχαν, η προσφυγή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων παρέμεινε η μόνη λύση.

Η εκδίκαση της υπόθεσης "Μοδινός εναντίον Κυπριακής Δημοκρατίας" έγινε στο Στρασβούργο τον Οκτώβριο του 1992 και η απόφαση ανακοινώθηκε τον Απρίλιο του

1993. Οκτώ από τους εννέα Δικαστές καταδικάζουν τη Κύπρο και την υποχρεώνουν να καταργήσει την αντί-ομοφυλόφιλη νομοθεσία. Με την απόφαση αυτή διαφωνούσε μόνο ένας, ο Κύπριος Δικαστής!

Σαν αποτέλεσμα της καταδικαστικής αυτής απόφασης, υποχρεώθηκε η Κυπριακή Βουλή, έπειτα από πολλά χρόνια πίεσης και δυο προσπάθειες που έγιναν το 1998 και το 2000 χωρίς επιτυχία, γελοιοποιώντας μας διεθνώς, κατόρθωσε επί τέλους τη τρίτη φορά που έκαμε το 2002, να καταργήσει την αντί-ομοφυλόφιλη νομοθεσία του 1885 και να εκσυγχρονίσει το σχετικό Νόμο σύμφωνα με τις απαιτήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το πνεύμα της εποχής μας. Στα κατεχόμενα όμως ισχύει ακόμα ο Νόμος του 1885 και όπως είναι γνωστό, πριν από λίγες μόνο ημέρες, συνελήφθησαν, κακοποιήθηκαν, εξευτελίστηκαν από την "Τουρκοκυπριακή Αστυνομία" και φυλακίστηκαν τρεις άνδρες για "Παρά Φύσιν Ασέλγεια".

Πως μπορεί λοιπόν κανείς να μας κατηγορήσει δικαιολογημένα ότι κρύβουμε τον σεξουαλικό μας προσανατολισμό; Ελάχιστα μέλη του Απελευθερωτικού Κινήματος Ομοφυλόφιλων Κύπρου, που ιδρύσαμε το 1987 και του νεοσύστατου τώρα ACCEPT-ΛΟΑΤ Κύπρου, μπορέσαμε να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας δημόσια. Μια ζωή ολόκληρη που αγωνίζομαι για τα δικαιώματά μας, των ΛΟΑΤ απόμων, γνώρισα στη Κύπρο μόνο τέσσερα διαφυλικά άτομα.

Ο Στέλιος, παιδί μεγάλης, πολύτεκνης, πολύ φτωχής οικογένειας, υπέφερε μια ολόκληρη ζωή. Ο ποτέρας του τον έσπαζε στο ξύλο, όταν μικρό παιδί φορούσε τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της μητέρας του και τον έδιωχνε από το σπίτι. Αστυνομικοί, έφηβο πια, τον άρπαζαν όταν τον συναντούσαν στο δρόμο και κούρευαν με σουγιά τα μακριά του μαλλιά και πολλοί μαγαζάτορες διασκέδαζαν, βλέποντας τον να φωνάζει και να σπαρταρά στα χέρια τους και επικροτούσαν. Νεαρός πλέον άνδρας, απογοητευμένος έπειτα από μια ερωτική σχέση που τέλειωσε, πήδηξε από ψηλή ταρατσα θέλοντας να βάλει έτσι τέλος στη άμοιρη ζωή του. Έσπασε πολλά κόκκαλα και τη λεκάνη του και μέχρι σήμερα δυσκολεύεται στο περπάτημα. Κατάφερε όμως, έπειτα από χειρουργικές επεμβάσεις και ξοδεύοντας όλα τα χρήματα που είχε, να αλλάξει φύλο και να είναι σήμερα, έστω και σε προχωρημένη ηλικία, η Στέλλα, σχετικά ευτυχισμένη.

Ο Ευδόκιμος είχε διαφορετική τύχη. Παιδί πλούσιας αστικής οικογένειας, εργαζόταν στην οικογενειακή επιχείρηση μετά τις σπουδές του στο εξωτερικό. Οι γονείς του πλήρωναν αλύπητα πάρα πολλά χρήματα με την ελπίδα ν' αλλάξει, από "θηλυπρεπής ομοφυλόφιλος" και να γίνει ένας "φυσιολογικός άνδρας". Άδικα προσπαθούσε ο ψυχίατρος να τους πείσει ότι το μόνο που χρειαζόταν το παιδί τους ήταν αλλαγή φύλου. Άδικα προσπαθούσε να τους διαφωτίσει εκείνους και να αλλάξουν γνώμη. Απελπισμένοι πλέον οι γονείς, έκλεισαν το παιδί τους σε άσυλο-ψυχιατρική κλινική γειτονικής μας χώρας και τον επισκέπτονταν τακτικά. Απεγνωσμένα τους παρακαλούσε και τους ικέτευε να τον βγάλουν από εκεί και να τον φέρουν πίσω στη Κύπρο, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Απελπισμένος, την τελευταία φορά που τον επισκέφτηκαν για να γιορτάσουν μαζί του το Πάσχα, πήδηξε στο κενό από τη βεράντα του ξενοδοχείου που έμεναν. Η κηδεία του έγινε στη Κύπρο με μεγάλη πολυτέλεια και πάρα πολύ κόσμο.....

Ο Κυριάκος, ένας πάρα πολύ όμορφος, αξιόλογος νέος από καλή αστική οικογένεια, μέλος του Απελευθερωτικού Κινήματος Ομοφυλοφίλων Κύπρου από το 1995, δεν

αντιμετώπιζε κανένα πρόβλημα στον πολύ στενό κύκλο των συναδέλφων του, σαν ομοφυλόφιλο άτομο. Δυστυχώς όμως, όχι μόνο έχασε τη δουλειά του έπειτα από την αλλαγή φύλου αλλά την απέρριψε και ολόκληρη της η οικογένεια. Εκείνο που την στενοχωρεί περισσότερο από όλα, ακόμα και σήμερα, είναι ότι την απορρίπτει ακόμη και η ίδια της η μητέρα. "Από αυτή περιμένω έστω και την ελάχιστη κατανόηση. Της τηλεφώνησα περισσότερο από πενήντα φορές και κάθε φορά, μόλις ακούσει τη φωνή μου, κατεβάζει το ακουστικό. Αυτό με πληγώνει αφάνταστα" μου εκμυστηρεύτηκε.

Ο Ιωάννης, Ελλαδίτης, παντρεύτηκε με Κύπρια, έκαμαν τρία παιδιά και εργάστηκε στη Κύπρο για είκοσι χρόνια. Μετά το διαζύγιο, έκαμε στο εξωτερικό αλλαγή φύλου και τώρα η Ιωάννα, με Ελληνικό διαβατήριο εναρμονισμένο στο φύλο της, επέστρεψε για να ζήσει στη Κύπρο που έζησε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της. Όμως, όλες της οι προσπάθειες για αλλαγή της Κυπριακής της Ταυτότητας και εναρμόνιση με το φύλο της, απέτυχαν, με αποτέλεσμα, όχι μόνο να μην μπορεί να εργαστεί, αλλά να βλέπει τα περίεργα βλέμματα και να ακούει όλα τα σχετικά αρνητικά σχόλια, όχι μόνο από τους πιθανούς εργοδότες, αλλά και από τους υπάλληλους που εργάζονται σε όλες τις Δημόσιες Αρχές που αναγκάστηκε να αποταθεί. Ζήτησε βοήθεια μέσω της Ομοφυλόφιλης Γραμμής και γίναμε φίλοι. Πριν το τέλος του χρόνου, θα έχουμε την εναρμονισμένη Κυπριακή της Ταυτότητα. Θαυμάζω την Ιωάννα η οποία, παρόλο που ουδεμία σχέση έχουν μαζί της τα παιδιά της, οι οικογενειακοί φίλοι και οι γνωστοί της, που στη μικρή Κυπριακή κοινωνία είναι πάρα πολλοί και την αποστρέφονται όλοι, όχι μόνο δεν έχει χάσει τα κέφια της αλλά έχει όλα τα φόντα που χρειάζονται για να αντιμετωπίσει μια αρνητικά προσκείμενη Κυπριακή κοινωνία και είναι έτοιμη να βγει νικήτρια.

Κάθε ομιλία έχει και έναν επίλογο. Έτσι και εγώ καταλήγω με τα εξής:

Η Ισότητα όλων των Πολιτών απέναντι στο Νόμο, δεν είναι παρά μια ελάχιστη απαίτηση. Αυτό που πρέπει να επέλθει και να καταξιωθεί, είναι η πραγματική ισότητα στην καθημερινή ζωή και νοοτροπία όλων των ανθρώπων. Αυτό θα πρέπει να σκεπτόμαστε όλοι, όταν φέρνουμε στο νου μας τις Λεσβίες, τα Ομοφυλόφιλα, τα Αμφισεξουαλικά και τα Διαφυλικά Άτομα.

Αν το παιδί σας ήταν ένα από αυτά, εσείς τι θα κάνατε; Θα το διώχνατε; Θα το σκοτώνατε; Θα αυτοκτονούσατε;

Σας ευχαριστώ πολύ.
Αλέκος Μοδινός